

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน ของผู้เรียนไทยที่เรียนทางด้านธุรกิจ ในระดับอุดมศึกษา

Vocabulary Learning Strategies in Different Environments of Thai Business Students at Tertiary Level

พัทธนันท์ พลพญา (Pattanon Phonhan)*

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันในห้องเรียนและนอกห้องเรียนของผู้เรียนชาวไทยที่เรียนทางด้านธุรกิจในระดับอุดมศึกษา โดยจำแนกตามระดับความสามารถทางภาษากลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาบริหารธุรกิจ จำนวน 42 คน ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาอังกฤษธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วยแบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่ประยุกต์มาจากกรอบแนวคิดของ Schmitt (1997) และแบบทดสอบคำศัพท์ทางด้านธุรกิจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และค่าสถิติของเชฟเฟ (Scheffe's test) ผลการวิจัย พบว่า นักศึกษาไทยที่เรียนทางด้านธุรกิจใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Determination) บ่อยที่สุดในบริบทในห้องเรียน และใช้กลวิธีด้านอภิปัญญา (Metacognitive) บ่อยที่สุดในบริบทนอกห้องเรียน ในขณะที่กลวิธีด้านความจำ (Memory) เป็นกลวิธีที่นักศึกษาใช้น้อยที่สุดในทุก ๆ บริบท นอกจากนี้ ยังพบว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูงและนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ ใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยภาพรวมที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

* สาขาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

คำสำคัญ: กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์, ความสามารถทางภาษา, สภาพแวดล้อมในการเรียน

Abstract

This research study was aimed to investigate vocabulary learning strategies employed in the different environments: inside and outside classrooms, by Thai Business students at undergraduate level, which purposively grouped regarding language proficiency. The participants were 42 third- year Business administration students who enrolled in the course of English Reading Business Course in the second semester of Academic year 2014. The research instruments were vocabulary learning strategy questionnaire adopted from Schitt's taxonomy (1997), and Business vocabulary test. Statistical techniques were used for data analysis in this study were Percentage, ANOVA and Scheffe-pos-hoc test. Findings indicated that the most frequency used in in-class setting was Determination strategies, while the most frequency used in out-of-class setting were Metacognitive strategies and the least often used both inside and outside the classrooms was Memory strategies. Focusing on language proficiency, the result found that the overall vocabulary learning strategies employed between the high-proficiency level students and the low - proficiency level students were different but not significance level of .05.

Keywords: Vocabulary Learning Strategy, Language Proficiency, Learning Environment

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปี พ.ศ 2558 ประเทศในภูมิภาคอาเซียนได้รวมกลุ่มเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economics Community) เพื่อมีเป้าหมายในการส่งเสริมให้เป็นตลาดและฐานผลิตเดียวกัน ซึ่งหนึ่งในนั้นมีประเทศไทยรวมอยู่ด้วย (ASEAN Secretariat, 2009) ดังนั้นการเตรียมพร้อมสำหรับชาวไทยอย่างหนึ่ง คือการส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านการ

ศึกษา ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมไปถึงด้านธุรกิจที่ถือเป็นหัวใจหลักสำคัญในติดต่อระหว่างประเทศ

จากเหตุผลข้างต้นอันเนื่องมาจากการเจริญเติบโตของด้านธุรกิจในปัจจุบัน จึงทำให้การสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางด้านธุรกิจถูกบรรจุไว้ในหลักสูตรของระดับอุดมศึกษาเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนให้ได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาและสาระสำคัญเกี่ยวข้องกับสาขาวิชาทางธุรกิจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันและในงานวิชาชีพซึ่งสิ่งสำคัญประการหนึ่งสำหรับการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะทางคือการเรียนการสอนคำศัพท์เทคนิค (Technical vocabulary) ที่เป็นคำศัพท์เฉพาะทางซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจเฉพาะบุคคลที่อยู่ในแวดวงเดียวกัน ดังนั้น การที่จะเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะทางให้เกิดประสิทธิภาพนั้น นอกจากจะต้องพัฒนาศักยภาพทางทักษะภาษาทั้ง 4 ด้าน ยังต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์เทคนิคในสาขาวิชานั้น ๆ พอสมควร จึงจะทำให้การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศประสบผลสำเร็จ เพราะความรู้ด้านคำศัพท์ถือเป็นปัจจัยอย่างหนึ่งที่ช่วยในด้านของการอ่านและทำให้ผู้อ่านได้เข้าใจ รับข้อมูลข่าวสารตำราได้ดียิ่งขึ้น (McCarthy, O'Dell and Shaw, 2008; Schmitt, 2007) และหากปราศจากความรู้ทางด้านคำศัพท์นั้น จะทำให้การใช้ภาษาและการสื่อสารไม่ว่าจะเป็นทางภาษาพูดหรือภาษาเขียนไม่อาจเกิดขึ้นได้ด้วย (Siriwan, 2009) ดังที่ Senchaowanich (1997) กล่าวไว้ว่า อุปสรรคที่ทำให้นักศึกษาไทยไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษ คือ การขาดความรู้ด้านคำศัพท์ จึงส่งผลให้ไม่สามารถอ่านภาษาอังกฤษ และเข้าใจความหมายของข้อความหรือประโยคภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ ยังพบว่านักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษาที่เรียนทางด้านธุรกิจมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษค่อนข้างต่ำกว่านักศึกษาในสาขาอื่น ๆ ทางด้านวิทยาศาสตร์ เช่น วิศวกรรมศาสตร์ พยาบาลศาสตร์ เป็นต้น (Kotarputh, 2011)

แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เป็นไปได้ยากที่ครูผู้สอนภาษาอังกฤษจะสอนคำศัพท์ได้ทุกคำเนื่องจากคำศัพท์มีจำนวนมากและมีระยะเวลาในการเรียนค่อนข้างจำกัด ดังนั้นหากผู้เรียนมีการใช้เทคนิคหรือกลยุทธ์ต่าง ๆ ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ก็จะมีผลให้ผู้เรียนมีความรู้ในด้านคลังคำศัพท์เพิ่มขึ้นได้ ซึ่งหนึ่งในนั้น คือ การใช้

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ (Vocabulary learning strategy) ที่เป็นพื้นฐานของกลวิธีการเรียนภาษา (Learning strategy) ซึ่งเน้นเทคนิคหรือพฤติกรรมที่ผู้เรียนนำมาใช้ในการค้นหาความหมายของคำศัพท์ การจดจำคำศัพท์ และการเพิ่มพูนคำศัพท์ (Nation, 2005; Cameron, 2005; Intaraprasert, 2004) รวมทั้งมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และกำหนดทิศทางในการเรียนรู้ด้วยตนเองให้เกิดความรับผิดชอบมากขึ้น (Oxford and Nyikos, 1989; Scharle and Szabo, 2000) นอกจากนี้ Schmitt (2007) ได้กล่าวเสริมไว้ว่าการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ด้วยตนเองทั้งในและนอกห้องเรียนด้วย เพราะการเรียนรู้คำศัพท์ที่ดีที่สุดไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงบริบทนอกห้องเรียนด้วยเช่นกัน

จากนิยามความสำคัญที่กล่าวมาในข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นถึงความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ต่อการเรียนในบริบทที่แตกต่างกันทั้งในและนอกห้องเรียน ประกอบกับผู้วิจัยได้มี การค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์กับตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องของ Boonkongsaen (2012) ที่สะท้อนให้เห็นว่า สภาพแวดล้อมในการเรียน (Learning environment) ทั้งทางตรงและอ้อมเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ยังได้รับความสนใจในการศึกษาจากนักวิจัยในอดีตค่อนข้างน้อย ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะทำการศึกษากการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษาที่เรียนทางด้านธุรกิจ ในบริบทห้องเรียนและนอกห้องเรียน ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ถือเป็นสำหรับการพัฒนาการเรียนการสอนคำศัพท์ ตลอดจนการออกแบบสื่อการสอน ตำราภาษาอังกฤษ โดยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่เหมาะสมกับผู้เรียนชาวไทยที่เรียนทางด้านธุรกิจ ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันด้วย

จุดประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษากการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในบริบทในห้องเรียนและนอกห้องเรียน โดยภาพรวมของผู้เรียนไทยทางด้านธุรกิจในระดับอุดมศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

2. เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในบริบทในห้องเรียน และนอกห้องเรียนของผู้เรียนไทยระดับอุดมศึกษาที่เรียนทางด้านธุรกิจ ซึ่งจำแนกตามระดับความสามารถทางภาษาสูงและต่ำ

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์ ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการอ่านภาษาอังกฤษธุรกิจ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 42 คน โดยเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) และแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มตามคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบคำศัพท์ทางด้านธุรกิจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยนักศึกษาที่มีผลคะแนนสูงสุดจำนวน 50% (25-50 คะแนน) ขึ้นไป ถูกจัดไว้ในกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาสูง และนักศึกษาที่มีผลคะแนนต่ำสุดจำนวน 50% (24-1 คะแนน) ลงมาถูกจัดไว้ในกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ แบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

1.1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) อาทิชื่อ เพศ สาขาวิชา เกردของรายวิชาภาษาอังกฤษในภาคเรียนก่อน เป็นต้น

1.2 ข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ปรับมาจากกรอบแนวคิดกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของ Schmitt (1997) และประยุกต์มาจากแบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ ของนักศึกษาราชภัฏในประเทศไทยของ Siriwan (2007) โดยแบบสอบถามเป็นแบบชนิดมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 3 อันดับ ที่เป็นการวัดความถี่ในการใช้ กลวิธีในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในบริบทต่าง ๆ อันประกอบไปด้วย ถ้านักศึกษาใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์นั้น ๆ ในห้องเรียน ให้แทนด้วย 3 คะแนน ถ้านักศึกษาใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์นั้น ๆ นอกห้องเรียนหรือนอกเวลาเรียน ให้แทนด้วย 2 คะแนน ในขณะที่

นักศึกษาไม่เคยใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์นั้น ๆ มาก่อน ให้แทนด้วย 1 คะแนน

แบบสอบถามกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์นี้ ประกอบไปด้วยกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์หลัก ๆ 5 ประเภท รวมทั้งสิ้น 60 ข้อ อันได้แก่ กลวิธีด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Determination strategies) จำนวน 10 ข้อ, กลวิธีด้านสังคม (Social strategies) จำนวน 9 ข้อ, กลวิธีด้านความจำ (Memory strategies) จำนวน 18 ข้อ, กลวิธีด้านปัญญา (Cognitive strategies) จำนวน 9 ข้อ และกลวิธีด้านอภิปัญญา (Metacognitive strategies) จำนวน 14 ข้อ โดยแบบสอบถามได้รับการตรวจสอบเนื้อหาและความถูกต้องทางภาษาจากผู้เชี่ยวชาญ รวมทั้งผ่านการนำไปใช้ทดลองกับนักศึกษาสาขาบริหารธุรกิจที่มีความใกล้เคียงกับนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่าง โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .92 จากการใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's alpha) ของครอนบาช (Cronbach) ก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบคำศัพท์ภาษาอังกฤษทางด้านธุรกิจ จำนวน 80 ข้อ โดยประกอบไปด้วยแบบทดสอบแบบจับคู่ (Matching), แบบทดสอบแบบเติมคำศัพท์ลงในช่องว่าง (Gap filling), แบบทดสอบแบบถูกผิด (True or False) และแบบทดสอบแบบเลือกตอบ (Multiple choices) ซึ่งเนื้อหาสาระในแบบทดสอบจะมุ่งเน้นเกี่ยวกับเนื้อหาทางด้านธุรกิจ อันประกอบไปด้วย เรื่องหนังสือพิมพ์และข่าวธุรกิจ, เรื่องประกาศและโฆษณาทางธุรกิจ และเรื่องจดหมายในงานธุรกิจ โดยผ่านการพิจารณาและตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ และได้รับการนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นกลุ่มนักร้องในการวิจัยจำนวน 20 คน ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของข้อสอบอยู่ระหว่าง 0.45-0.80 และค่าความยากง่ายของแบบทดสอบอยู่ระหว่าง 0.35-0.73 รวมทั้งค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีคูเดออร์ ริชาร์ดสัน (KR-20) ที่ระดับ .90 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ที่ดี

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ในเบื้องต้นของการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีค่าความเชื่อมั่นในระดับ .92 ก่อนการทำแบบสอบถามนั้น ผู้วิจัยได้ชี้แจงถึงหลักการตอบแบบสอบถามและอธิบาย

ให้นักศึกษาทราบว่า การตอบแบบสอบถามในครั้งนี้มีจุดประสงค์ใช้การทำวิจัยเท่านั้น และไม่ได้มีผลต่อเกรดของนักศึกษาแต่อย่างใด โดยใช้เวลาในการตอบแบบสอบถาม ประมาณ 30 นาที

2. หลังจากตอบแบบสอบถามจนสมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบความสามารถทางภาษาของนักศึกษา โดยใช้แบบทดสอบด้านคำศัพท์ทางธุรกิจที่ผ่านตรวจสอบโดยผู้เชี่ยวชาญ และการทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างชั้นนำร่อง (Pilot study) มาเรียบร้อยแล้ว จุดประสงค์สำคัญของการใช้แบบทดสอบเพื่อเป็นการจัดกลุ่มความสามารถทางภาษาทั้งสูงและต่ำ เนื่องจากระดับความสามารถทางภาษาในการวิจัยครั้งนี้ประเมินจากการทดสอบวัดระดับความสามารถทางภาษาเป็นหลัก โดยผู้วิจัยนำคะแนนที่ได้จากการสอบมาเรียงคะแนนจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด เพื่อทำการหากลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางภาษาสูงและต่ำ โดยใช้เกณฑ์ 50% ของจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ซึ่งจะได้จำนวนกลุ่มนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูงจำนวน 20 คน และนักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาต่ำจำนวน 22 คน รวมทั้งสิ้น 42 คน หลังจากนั้นผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามไปทำการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นประกอบไปด้วยค่าร้อยละ ในการหาค่าความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในบริบทต่าง ๆ, การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way ANOVA) เพื่อเปรียบเทียบการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนทางด้านธุรกิจ ที่จำแนกตามระดับความสามารถทางภาษาสูงและต่ำ รวมทั้งการใช้การทดสอบสถิติของเชฟเฟ (Scheffe's test) เพื่อทดสอบความแตกต่าง ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสถิติทางสังคมศาสตร์ (SPSS)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 1 การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยภาพรวมของนักศึกษาทางด้านธุรกิจ

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	ร้อยละของบริบทในการใช้		
	ในห้องเรียน	นอกห้องเรียน	ไม่เคย
ด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง	36.7	29.6	25.0
ด้านสังคม	31.5	26.4	27.1
ด้านความจำ	26.5	24.1	34.7
ด้านปัญญา	33.4	31.8	30.6
ด้านอภิปัญญา	28.3	33.2	32.5

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนทางด้านธุรกิจ จะใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยภาพรวมในบริบทในห้องเรียนบ่อยกว่าในบริบทนอกห้องเรียนและบริบทที่ไม่เคยใช้ เมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่าผู้เรียนทางด้านธุรกิจส่วนใหญ่จะใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองบ่อยที่สุดในบริบทในห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 36.7% และใช้กลวิธีด้านอภิปัญญาบ่อยที่สุดในบริบทนอกห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 33.2% ในขณะที่กลวิธีด้านความจำกลับเป็นกลวิธีที่ใช้บ่อยที่สุดในบริบทในห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 26.5% และในบริบทนอกห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 24.1% ยิ่งไปกว่านั้น พบว่า เป็นกลวิธีที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่เคยใช้เป็นอันดับแรก โดยคิดเป็นร้อยละ 34.7%

ตารางที่ 2 การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยย่อของนักศึกษาทางด้านธุรกิจ

บริบท ในการใช้	กลวิธีการเรียนรู้ คำศัพท์ย่อ	ประเภทของกลวิธี การเรียนรู้คำศัพท์หลัก	ร้อยละ ในการใช้
ในห้องเรียน	การใช้พจนานุกรมในการค้นหา ความหมายของคำศัพท์	ด้านการเรียนรู้ด้วย ตนเอง	52.4
นอก ห้องเรียน	การใช้สื่อการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ	ด้านอภิปัญญา	47.6
ไม่เคยใช้	การจดจำคำศัพท์ โดยใช้การเขียนแผนที่ความคิด หรือแผนภูมิความหมาย	ด้านความจำ	37.5

จากตารางที่ 2 แสดงค่าร้อยละในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยย่อที่ใช้บ่อยที่สุดในบริบทต่าง ๆ เมื่อพิจารณาจากบริบทในห้องเรียนพบว่ากลวิธีด้าน “การใช้พจนานุกรมในการค้นหาความหมายของคำศัพท์” ซึ่งเป็นกลวิธีย่อยของกลุ่มกลวิธีด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นกลวิธีที่นักศึกษาใช้บ่อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.4% และพบว่า กลวิธีย่อยที่นักศึกษาใช้บ่อยที่สุดในบริบทนอกห้องเรียนได้แก่ “การใช้สื่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ” ซึ่งอยู่ในกลุ่มของกลวิธีด้านอภิปัญญา คิดเป็นร้อยละ 47.6% ในขณะที่กลวิธีย่อยที่นักศึกษาไม่เคยใช้เลยทั้งในบริบทห้องเรียนและนอกห้องเรียนที่พบบ่อยที่สุด ได้แก่ “การจดจำคำศัพท์โดยการเขียนแผนที่ความคิด หรือแผนภูมิความหมาย” ซึ่งจัดอยู่ในกลุ่มของกลวิธีด้านความจำ คิดเป็นร้อยละ 37.5 %

ตารางที่ 3 การใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาทางด้านธุรกิจ โดยจำแนกตามระดับความสามารถทางภาษาสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	ร้อยละของบริบทในการใช้					
	ในห้องเรียน		นอกห้องเรียน		ไม่เคย	
	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ
ด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง	33.3	34.3	21.3	23.8	22.5	25.3
ด้านสังคม	31.5	36.6	24.8	28.4	26.5	27.5
ด้านความจำ	24.1	27.0	19.7	21.6	30.4	33.8
ด้านปัญญา	28.2	30.8	26.4	30.5	24.3	31.5
ด้านอภิปัญญา	26.7	32.5	28.3	25.3	28.1	29.7

จากตารางที่ 3 แสดงค่าร้อยละในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในแต่ละบริบทของผู้เรียนทางด้านธุรกิจที่มีระดับความสามารถทางภาษาสูง ซึ่งให้เห็นว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูง จะใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ทุกประเภทในบริบทในห้องเรียนที่น้อยกว่าในบริบทนอกห้องเรียนและบริบทที่ไม่เคยใช้เลย เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้เรียนในระดับนี้จะใช้กลวิธีด้านการเรียนรู้ด้วยตนเองบ่อยที่สุดในบริบทในห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 33.3% และใช้กลวิธีด้านอภิปัญญาบ่อยที่สุดในบริบทนอกห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 28.3% ในขณะที่กลวิธีด้านความจำเป็นกลวิธีที่ใช้น้อยที่สุดทั้งในบริบทในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ในขณะที่เดียวกันผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่ำ จะใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ทุกประเภทในบริบทในห้องเรียนบ่อยกว่าในบริบทอื่น ๆ เช่นเดียวกับกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่ำจะใช้กลวิธีด้านสังคมบ่อยที่สุดในบริบทในห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 36.6% และใช้

กลวิธีด้านปัญญาย่อยที่สุดใบบริบทนอกห้องเรียน คิดเป็นร้อยละ 30.5% ส่วนกลวิธีด้านความจำถูกใช้น้อยที่สุดในบริบทในห้องเรียนและนอกห้องเรียน

ตารางที่ 4 ความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาทางด้านธุรกิจ โดยจำแนกตามระดับความสามารถทางภาษาสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์	F	Significance
ด้านการเรียนรู้ด้วยตนเอง	.302	.583
ด้านสังคม	.013	.909
ด้านความจำ	1.415	.236
ด้านปัญญา	.354	.553
ด้านอภิปัญญา	1.992	.160

จากตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูล ด้านความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ระหว่างผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงและต่ำ จากการวิเคราะห์โดยใช้สถิติเชฟเฟ (Scheffe's test) พบว่า กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในแต่ละด้านไม่มีด้านใดที่มีค่าคะแนนต่ำกว่า .05 ดังนั้น ผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาทั้งสูงและต่ำมีการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การอภิปรายผล

1. จากการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติในช่วงต้น แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนไทยทางด้านธุรกิจใช้กลวิธีการนำไปสู่ความสำเร็จย่อยที่สุดในบริบทในห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยเชิงประจักษ์จำนวนมากที่พบว่า กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นเทคนิคที่ผู้เรียนทั้งในบริบทการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (ESL) และ

ในบริบทการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (EFL) ใช้มากที่สุดในการเรียนรู้คำศัพท์ (Chao, 2007; Tung, 2007; Hamzah, Kafipour & Adullah, 2009; Asgari & Mustapha, 2011) เช่นเดียวกับในบริบทประเทศไทย ที่สะท้อนให้เห็นว่า ผู้เรียนไทยในระดับอุดมศึกษาใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุด (Chinpakdee, 2013; Nirattisai, 2014) ในขณะที่กลวิธีที่ใช้บ่อยที่สุดในบริบทนอกห้องเรียนของผู้เรียนทางด้านธุรกิจ ได้แก่ กลวิธีด้านอภิปัญญา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Liao (2004), Tuluhong (2006), Cengizhan (2011) และ Kufipour & Naveh (2011) ที่พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านอภิปัญญามากที่สุด เช่นเดียวกับในบริบทประเทศไทยจากงานวิจัยของ Sankoontod (2011) ที่ศึกษาพฤติกรรมการเรียนรู้คำศัพท์เทคนิคของนักศึกษาศาสาวิชาวิศวกรรมศาสตร์แล้ว พบว่า นักศึกษาใช้กลวิธีด้านอภิปัญญามากที่สุดและใช้กลวิธีด้านปัญญาน้อยที่สุด นอกจากนี้สิ่งที่น่าสนใจจากการวิจัยครั้งนี้ พบว่า กลวิธีด้านความจำเป็นกลยุทธ์ที่ผู้เรียนทางด้านธุรกิจใช้น้อยที่สุดทั้งในบริบทในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ซึ่งผลการวิจัยแตกต่างจากงานวิจัยของ Sahbazian (2004), Sung (2006) และ Kafipour (2010, 2011) ที่พบว่า กลวิธีด้านความจำเป็นกลวิธีด้านความจำเป็นเทคนิคที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาต่างประเทศ

เมื่อพิจารณาจากกลวิธีย่อยแล้ว พบว่า ประเภทของกลวิธีย่อยที่ผู้เรียนทางด้านธุรกิจใช้ในบริบทในห้องเรียนบ่อยที่สุด คือ กลวิธีด้านการใช้พจนานุกรม (Dictionary strategy) ที่เป็นส่วนหนึ่งของกลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเอง เนื่องจากผู้เรียนส่วนมากไม่ใช่ นักศึกษาเอกภาษาอังกฤษโดยตรง และมีความถนัดทางด้านตรรกะและคณิตศาสตร์ (Logical and Mathematic Intelligence) ทำให้การเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำเป็นต้องมีเครื่องมือที่ช่วยให้เรียนไปอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในด้านการค้นหาคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนไม่คุ้นเคย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Summers (1998) ที่ศึกษาบทบาทของพจนานุกรมที่มีต่อการเรียนภาษาแล้ว พบว่า การใช้พจนานุกรมถือเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เนื่องจากสามารถช่วยในด้านของความเข้าใจและผลผลิตทางด้านคำศัพท์ เหตุผลดังกล่าวนี้สามารถสะท้อนให้เห็นได้จากงานวิจัยเชิงสำรวจของ Siriwan (2007) และ Sarntong (2011) ที่พบว่า กลวิธีการเรียนรู้

คำศัพท์ของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา นิยมใช้กลวิธีการใช้พจนานุกรมทั้งแบบ อังกฤษ-ไทย และแบบไทย-อังกฤษ ในการเรียนภาษาอังกฤษมากที่สุดเทคนิคหนึ่ง

ด้านกลวิธีที่ย่อยที่ใช้บ่อยที่สุดในบริบทนอกห้องเรียน ได้แก่ กลวิธีการใช้สื่อการเรียนรู้อังกฤษ (Using English media) อาทิ เพลง ภาพยนตร์ คอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น ที่เป็นหนึ่งในประเภทเทคนิคของกลวิธีด้านอภิปัญญา ซึ่งเทคนิคประเภทนี้ถือเป็นตัวช่วยที่ดีในการเรียนคำศัพท์ภาษาต่างประเทศ (Laufer & Hill, 2000) โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Schmitt & Schmitt (1995) ที่พบว่า ผู้เรียนที่เป็นเยาวชนรู้จักผ่อนคลายและได้รับความสะดวกในการเรียนภาษาที่สอง เมื่อได้ใช้สื่อการเรียนภาษาอังกฤษประเภทเพลงและสื่อบัตรคำ นอกจากนี้กลวิธีย่อยที่พบน้อยที่สุดทั้งในบริบทในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ได้แก่ การใช้แผนผังทางความหมาย (Semantic mapping) ดังที่ Schmitt (1995) อธิบายว่า เป็นเทคนิคที่เน้นการสรุปความคิดรวบยอด โดยเน้นการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างคำศัพท์ใหม่ และคำศัพท์เดิมที่ผู้เรียนเรียนมาแล้ว มาทำการเชื่อมโยงในรูปแบบของลูกศรขอบข่ายความหมาย เพราะเป็นวิธีการเรียนที่ทำให้มีพัฒนาการทางสมองมากขึ้น ส่งผลให้จดจำคำศัพท์ได้เป็นอย่างดี ซึ่งตรงกันข้ามกับผลงานวิจัยของ Liao (2004) ที่ศึกษาการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของนักศึกษาชาวไต้หวันชั้นปีที่ 1 ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ พบว่า การใช้แผนผังทางความหมาย เป็น 1 ใน 5 วิธี ที่นักศึกษาใช้ในการเรียนภาษาอังกฤษน้อยที่สุด

2. ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงและต่ำใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองบ่อยที่สุดในบริบทในห้องเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Chao (2007) ที่พบว่า นักศึกษาสาขาภาษาอังกฤษประยุกต์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีในประเทศไต้หวันใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองมากที่สุดและใช้กลวิธีด้านสังคมน้อยที่สุด เมื่อพิจารณาจากในบริบทนอกห้องเรียน พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงใช้กลวิธีด้านอภิปัญญาบ่อยที่สุด โดยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tuluhong (2006) ที่ศึกษาวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนชาวมาเลเซียเชื้อสายจีนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้กลวิธีด้านอภิปัญญามากที่สุดและใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองน้อยที่สุด ในขณะที่ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่ำใช้กลวิธีด้านปัญญาบ่อยที่สุด โดยสัมพันธ์กับงานวิจัยของ Koh Thong Chiang (2006)

ที่ศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ประเภทต่าง ๆ ของนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ที่อ่านภาษาอังกฤษในบริบทตามธรรมชาติ พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ด้านปัญญามากที่สุด และใช้กลวิธีด้านสังคมน้อยที่สุด นอกจากนี้ผลการวิจัยครั้งนี้ ยังแสดงให้เห็นว่า ทั้งผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงและต่ำใช้กลวิธีด้านความจำน้อยที่สุดในทุก ๆ บริบท ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Saitakham (2002) ที่พบว่า นักศึกษาไทยในระดับอุดมศึกษาใช้กลวิธีด้านความจำแบบฝึกฝนน้อยที่สุด

สรุปผลการวิจัย

จากการอภิปรายผลของการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของผู้เรียนไทยทางด้านธุรกิจ ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกัน ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองบ่อยที่สุดในห้องเรียน และใช้กลวิธีด้านอภิปัญญาบ่อยที่สุดนอกห้องเรียน ในขณะที่กลวิธีด้านความจำเป็นกลวิธีที่ผู้เรียนทางด้านธุรกิจใช้น้อยที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เมื่อพิจารณาในด้านของระดับความสามารถทางภาษานั้น พบว่า ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาสูงและผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่ำใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์โดยรวมที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูงใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนที่บ่อยกว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาสูง ซึ่งเหตุผลหนึ่งที่สามารถใช้ประกอบคำอธิบายเหตุผลนี้ คือ แรงจูงใจ (Motivation) ที่มาจากความพยายามของผู้เรียนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาที่สอง ดังที่ Gardner (1985) เสนอไว้ว่า แรงจูงใจนั้นเป็นการรวมระหว่างความพยายามกับความปรารถนาที่จะประสบผลสำเร็จ หรือบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนภาษา ซึ่งเหตุผลดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิดของ Yule (1996) ที่พบว่า ผู้เรียนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษานั้นจะเป็นผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศที่ค่อนข้างสูง แต่ถึงอย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่านักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาต่ำเป็นผู้ที่มีศักยภาพในการเรียนรู้คำศัพท์ที่ด้อยแต่อย่างใด เพียงแต่มาจากด้านรูปแบบการเรียนรู้ (Learning style) ที่ทำให้การเรียนรู้คำศัพท์ค่อนข้างแตกต่างกันไปตามสภาพแวดล้อมของผู้เรียนแต่ละคน

ซึ่ง Chamot (1987) ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษากับผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาไว้ว่า ถึงแม้ผู้เรียนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาอาจจะใช้กลวิธีการเรียนเช่นเดียวกับผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จก็ตาม เพียงแต่ไม่มีความเหมาะสมกับรูปแบบการเรียนของตนเองเท่านั้น

สิ่งที่น่าสนใจที่พบจากการวิจัยในครั้งนี้ คือบริบทหรือสภาพแวดล้อมเป็นตัวแปรสำคัญอย่างหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนคำศัพท์ของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kaylani (1996), Nakamura (2000), Dakun (2008) และ Kameli et al. (2012) ที่สะท้อนให้เห็นว่าบริบทหรือสภาพแวดล้อมทั้งทางตรงและทางอ้อมต่างมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทางด้านคำศัพท์ของผู้เรียน กล่าวคือสิ่งเหล่านี้ถือเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนสามารถเป็นผู้เรียนคำศัพท์ที่ดีและในทางตรงกันข้ามก็สามารถส่งผลให้ผู้เรียนคำศัพท์ที่ด้อยได้ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม ดังนั้นการเรียนรู้ในสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ย่อมก่อให้เกิดการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ที่หลากหลาย เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับรูปแบบการเรียนรู้ของตนเอง

ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1. ครูผู้สอนควรตระหนักและเห็นถึงความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยสามารถนำกลวิธีประเภทต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน และปรับให้เข้ากับบริบทของผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะว่ากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มีค่อนข้างหลากหลาย และเป็นไปได้ยากที่จะนำมาใช้สอนได้หมดทุกประเภท อันเนื่องมาจากความแตกต่างของรูปแบบการเรียน รวมไปถึงสภาพแวดล้อม เป็นต้น ดังนั้นครูผู้สอนควรมีการปลูกฝังและสนับสนุนให้ผู้เรียนได้มองเห็นถึงคุณประโยชน์และความสำคัญของกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ เพื่อที่จะสามารถนำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับตัวผู้เรียนในด้านของการค้นหาความหมายของคำศัพท์ การจดจำคำศัพท์ ตลอดจนการเพิ่มพูนความรู้ทางด้านวงคำศัพท์โดยตรง ดังที่ Thornbury (2003) เสนอเกี่ยวกับแนวทางการฝึกให้ผู้เรียนคำศัพท์ที่ดีว่า คำศัพท์นั้นเป็นสิ่งที่สอนกันไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่ผู้เรียนต้องเรียนรู้ด้วยตนเอง เพียงแต่ครูผู้สอนภาษาสามารถ

นำมารวบรวมหรือประยุกต์ไว้ในกิจกรรมการเรียนการสอนทุกประเภท โดยเน้นการกระตุ้นหรือช่วยแนะนำเกี่ยวกับวิธีการเรียน เพราะในที่สุดแล้วผู้เรียนแต่ละคนจะเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ โดยเป็นคนคัดสรรมาด้วยตนเองและจัดให้สัมพันธ์ด้วยวิธีการเฉพาะตน โดยที่ครูไม่จำเป็นต้องมีการฝึกฝนการสอนคำศัพท์แต่อย่างใด จากเหตุผลดังกล่าวนี้ ครูผู้สอนควรมีบทบาทเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับการเลือกใช้กลยุทธ์ประเภทต่าง ๆ แก่ผู้เรียนที่มีหน้าที่เป็นผู้นำกลยุทธ์ที่ตนเองเลือกมาปรับใช้เหมาะสมกับรูปแบบการเรียนรู้ของตนเอง

2. ครูผู้สอนควรมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนนำกลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์มาประยุกต์ใช้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่หลากหลาย เพราะลำพังเพียงการเรียนศัพท์เฉพาะในห้องเรียนอาจไม่เพียงพอต่อผู้เรียนที่จำเป็นต้องนำสิ่งที่ได้เรียนรู้จากในห้องเรียนไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันที่อยู่นอกห้องเรียนด้วย จึงจะเรียกว่าเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิต ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนไทยทางด้านธุรกิจใช้กลวิธีการเรียนรู้ด้วยตนเองบ่อยที่สุดในห้องเรียน โดยเฉพาะการใช้พจนานุกรมเป็นตัวช่วยในการเรียนภาษาอังกฤษและค้นหาความหมายของคำศัพท์ซึ่งนอกเหนือจากเทคนิคด้านนี้ แล้วครูผู้สอนสามารถสอนให้ผู้เรียนใช้การคาดเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทได้ เนื่องจากเป็นเทคนิคที่เน้นการอ่านแบบอิสระโดยไม่ต้องพึ่งพาวจนานุกรม แต่ถึงอย่างไรก็ตามการจะเดาความหมายของคำศัพท์ให้ประสบผลสำเร็จได้นั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ทางด้านคำศัพท์พื้นฐานพอสมควร ซึ่ง Nation & Coody (1988) ได้แนะนำเกี่ยวกับเทคนิคการคาดเดาความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษไว้ว่า ผู้เรียนอาจมีการกำหนดชนิดของคำศัพท์ที่ไม่คุ้นเคยแล้วจึงสังเกตจากบริบทหรือพิจารณาจากความหมายโดยภาพรวมของอนุประโยคและความสัมพันธ์ของประโยคแวดล้อมในบทอ่านได้

นอกจากนี้ ผลของการวิจัยยังพบว่าผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้กลวิธีด้านอภิปัญญาบ่อยที่สุดนอกห้องเรียน โดยเฉพาะการใช้สื่อการเรียนรู้อังกฤษประเภทต่าง ๆ มาช่วยในการเรียนรู้ศัพท์ภายนอกห้องเรียน ซึ่งในปัจจุบันมีสื่อในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่หลายรูปแบบ เช่น ภาพยนตร์ เกมส์ รวมการใช้สื่อประสม (Multimedia) ในรูปแบบของคอมพิวเตอร์ช่วยสอน (CALL) เพื่อเพิ่มช่องทางให้ผู้เรียนได้มีโอกาสเรียนรู้คำศัพท์โดยผ่านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์เป็นศูนย์กลาง เนื่องจากสื่อประเภทนี้

สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการออกเสียง สะกดคำ และการจดจำภาพและความหมายของคำศัพท์ที่ได้ (Hu, 2007) นอกเหนือจากเทคนิคด้านการใช้สื่อแล้ว ครูผู้สอนควรมีการสอนให้ผู้เรียนรู้จักวางแผนเกี่ยวกับการเรียน โดยการจัดตารางเวลาเพื่อใช้ในการทบทวนเนื้อหาในบทเรียนนอกเวลาร่วมด้วย ซึ่ง Schmitt (1997) เสนอแนะว่าผู้เรียนคำศัพท์ที่ดี ควรมีการรู้จักบริหารและจัดตารางเวลาสำหรับทบทวนเนื้อหาในบทเรียนหลังเวลาเลิกเรียนอยู่เสมอ และต้องหมั่นตรวจสอบความก้าวหน้าของตนเองหลังจากเรียนจบเนื้อหาในบทเรียนอย่างน้อยสัปดาห์ละครั้ง หรือภายใน 24 ชั่วโมงอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่เดียวกันผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบข้อดีคือผู้เรียนทางด้านธุรกิจส่วนใหญ่ยังให้ความสำคัญเกี่ยวกับการจดจำคำศัพท์ค่อนข้างน้อย ดังจะเห็นได้จากการใช้กลวิธีด้านความจำที่น้อยที่สุดทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ดังนั้นเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนมีประสิทธิภาพในด้านความจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ครูผู้สอนควรมีการนำเทคนิคการช่วยจำ (Mnemonics techniques) ซึ่งเป็นเทคนิคที่นิยมมาแต่ในอดีตมาใช้ในการสอนเกี่ยวกับการจดจำคำศัพท์ ให้เกิดผลสัมฤทธิ์แก่ผู้เรียนในด้านนี้ อาทิ การจดจำทางด้านภาษา (Linguistic Mnemonics) เช่น การเชื่อมโยงความหมายจากประโยค ตัวเลข หรือตัวอักษร การจดจำจากมโนภาพ (Visual Mnemonics) เช่น การใช้ภาพและเสียง หรือแม้แต่การจดจำจากการเคลื่อนไหว (Physical Mnemonics) เช่น การสังเกตจากปฏิกริยาท่าทาง เป็นต้น (Thompson, 1987) ดังนั้น ข้อเสนอแนะในครั้งนี้อาจไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์เฉพาะผู้เรียนไทยที่เรียนทางด้านธุรกิจเพียงอย่างเดียว แต่ยังรวมไปถึงผู้เรียนในสาขาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องยังสามารถนำสิ่งที่ค้นพบจากการวิจัย ไปประยุกต์ใช้ในการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้

ข้อเสนอแนะในด้านการวิจัยครั้งต่อไป

1. การทำวิจัยในครั้งต่อไปควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ โดยศึกษาควบคู่กับตัวแปรต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง อาทิ เพศ ความสามารถทางภาษา สาขาวิชาที่แตกต่างกัน ระดับชั้นปี แรงจูงใจในการเรียน ทักษะคิด ความเชื่อ ประสบการณ์ในการเรียน ความรู้ด้านคำศัพท์ หรือแม้แต่ดวงคำศัพท์ เป็นต้น โดยอาจศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนในระดับต่าง ๆ ของการศึกษา

เช่น ระดับมัธยมศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา หรือแม้แต่ประเภทของการศึกษา เช่น นักศึกษาในมหาวิทยาลัยรัฐบาล มหาวิทยาลัยเอกชน เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่แตกต่างและค่อนข้างหลากหลายในการวิจัย ในขณะที่บริบทหรือสภาพแวดล้อมในการเรียนอาจจะมีการศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างในการเรียนในแต่ละบริบท เช่น ความแตกต่างระหว่างการเรียนรู้ในสถานศึกษากับสถาบันกวดวิชา รวมไปถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมในการเรียน อาทิ ครู เพื่อนร่วมชั้น กิจกรรมการเรียนการสอน เป็นต้น เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ค่อนข้างหลากหลายจากปัจจัยด้านนี้ ในขณะที่ด้านการใช้กลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ในงานวิจัยครั้งต่อไปควรมีการเพิ่มกลวิธีต่าง ๆ ให้มีความหลากหลายมากขึ้น โดยอาจจะอาศัยการประยุกต์มาจากงานวิจัยในอดีตของนักวิจัยคนอื่น ๆ ที่มีอยู่แล้ว เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างมีตัวเลือกในการใช้มากขึ้น

2. เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ใช้ระยะเวลาในการเก็บข้อมูลที่ค่อนข้างจำกัด จึงอาจจะทำให้ไม่ได้ข้อมูลเชิงลึกที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทางด้านการเรียนคำศัพท์อย่างชัดเจน ดังนั้น ในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรมีการทำวิจัยแบบระยะยาว (Longitudinal study) เพื่อดูว่ากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์สามารถช่วยพัฒนาความรู้ทางด้านคำศัพท์ หรือเพิ่มประสิทธิภาพด้านวงคำศัพท์ได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ โดยระยะเวลาในการทำวิจัยอาจจะใช้เวลาค่อนข้างนานกว่าเดิม เพื่อดูว่าผู้เรียนมีศักยภาพทางด้านคำศัพท์เป็นอย่างไร รวมทั้งควรมีการสังเกตพัฒนาการของผู้เรียนด้วยว่า เปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด ซึ่งในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรมีการใช้เครื่องมือที่หลากหลายที่ผสมผสานทั้งข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพเข้าด้วยกัน เพื่อให้การทำวิจัยดูมีมิติที่น่าสนใจมากกว่าเดิม นอกจากการทำวิจัยในระยะยาวแล้ว การวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action research) สามารถนำมาใช้ในการศึกษากลวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ได้เช่นกัน โดยอาจจะมีการสร้างรูปแบบการสอน (Instructional model) ที่เป็นการบูรณาการเทคนิคและวิธีการสอนแบบต่าง ๆ เข้าด้วยกัน เพื่อให้เป็นวิธีการสอนที่ค่อนข้างใหม่ และมีประโยชน์ต่อการทำวิจัยทางด้านคำศัพท์ได้มากขึ้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อดูว่ารูปแบบการสอนต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการทดลองนั้นมีประสิทธิภาพต่อการพัฒนาความสามารถทางด้านคำศัพท์ได้อย่างไร

บรรณานุกรม

- ASEAN Secretariat. (2009). *ASEAN Economic Community*. Retrieved from <http://www.aseansec.org/18757.htm>
- Asgari, A., & Mustapha, G.B. (2011). The types of vocabulary learning strategies used by ESL students in University Putra Malaysia. *English Language Teaching*, 4(2),84-89.
- Boonkongsan, N. (2012). Factors affecting vocabulary learning strategies: A synthesized study. *Naresuan University Journal*, 20(2), 45-50.
- Cameron, L. (2005). *Teaching languages to young learners*. (8th ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
- Cengizhan, L. (2011). Vocabulary learning strategies: A case of Edime high school. *Procedia-Social and Behavioral Sciences*, 15, 1870-1874.
- Chao, Y.N. (2007). *A survey study of vocabulary learning strategies used by English majoring university students in Taiwan*. Retrieved from http://etd.lib.stut.edu.tw/etd-db/etd-search/view_etd?URN=etd-0407109-183704.206
- Chamot, A. (1987). The learning strategies of ESL students. In A. Wenden & J. Rubin (Eds.), *Learner strategies in language learning* (pp. 71-83). New York: Prentice Hall.
- Chinpakdee, M. (2013). English vocabulary knowledge and vocabulary learning strategies of Thai undergraduate students in science program. *The 3rd STOU Graduate Research Conference*.
- Dakun, W. (2008). Learning environment and the use of vocabulary learning strategies: A case study of Chinese learners. *Indonesian Journal of English Language Teaching*, 4(1), 56-80.
- Gardner, R. (1985). *Social psychology and second language learning: The roles of attitudes and motivation*. London: Arnold.

- Hamzah, S.G., Kafipour, R., & Abdullah, S.K. (2009). Vocabulary learning strategies of Iranian undergraduate students and its relation to their vocabulary size. *European Journal of Social Science*, 1(11), 39-50.
- Hu, H.P. (2007). Vocabulary acquisition in Multimedia environment. *US-China Foreign Language*, 5(8), 56-59.
- Intaraprasert, C. (2004). EST students and vocabulary learning strategies: A preliminary investigation. Unpublished research, Suranaree University of Technology, Thailand.
- Kameli, S., Mostapha, G. B., & Baki, R.B. (2012). The influence of formal language learning environment on vocabulary learning strategies. *Journal of Language Teaching and Research*, 3(1), 23-29.
- Kafipour, R. (2010). *Vocabulary learning strategies, vocabulary knowledge and reading comprehension of EFL undergraduate students in Iran*. Unpublished doctoral thesis: University Putra, Malaysia.
- Kafipour, R., & Naveh, M.H. (2011). Vocabulary learning strategies and their contribution to reading comprehension of EFL undergraduate students in Kerman province. *European Journal of Social Sciences*, 23(4), 614-635.
- Kaylani, C. (1996). The Influence of Gender and Motivation on EFL Learning Strategy Use In Jordan. In R. L. Oxford (Ed.). *Language Learning Strategies Around The World: Cross-Cultural Perspectives* (pp. 75-88). Honolulu, HI: University of Hawaii Press.
- Koh Thong Chiang, A. (2006). *Vocabulary learning strategies in English reading in a natural setting of students*, Chiang Mai University. Unpublished master thesis, Chaing Mai University, Thailand.
- Kotarpuh, R. (2011). *Language learning strategies of EFL business students: A case study of Thai business students*. Unpublished master thesis, Mahasarakham University, Thailand.

- Laufer, B., & Hill, M. (2000). What lexical information do L2 learners select in a CALL dictionary and how does it affect word retention? *Language Learning & Technology*, 3(2), 32-43.
- Liao, Y.F. (2004). A survey study of Taiwan EFL freshmen's vocabulary learning strategies. *Journal of Pingtung Teacher College*, 21(1), 271-288.
- McCarthy, M. (2003). *Vocabulary*. (10th ed.). Oxford: Oxford University Press.
- McCarthy, M., O'Dell, F., & Shaw, E. (2008). *Vocabulary in use intermediate* (18th ed.). New York: Cambridge University Press.
- Nation, I.S.P. (2005). *Learning vocabulary in another language*. (7 th ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
- Nation, I.S.P., & Coady, J. (1988). Vocabulary and reading. In Carter, R., M. McCarthy (Eds.) *Vocabulary and language teaching*. London: Longman Press.
- Nakamura, T. (2000). The Use of Vocabulary Learning Strategies: *The Case of Japanese EFL Learners in two Different Learning Environments*. Unpublished dissertation, The University of Essex, UK.
- Nirattisai, S. (2014). Vocabulary learning strategies of Thai university students and its relationship to vocabulary size. *International Journal of English Language Education*, 2(1), 273-284.
- Oxford, R.L., & Nyikos, M. (1989). Variables affective choice of language learning strategies by university students. *The Modern Language Journal*, 73(3), 291-299.
- Saitakham, K. (2002). *A study of English vocabulary learning strategies of the third- year English major students of the Faculty of Humanities and Social Sciences at Naresuan University*. Unpublished master's thesis, Naresuan University, Thailand.

- Sahbazian, S. (2004). *Perceived vocabulary learning strategies of Turkish University students*. Unpublished doctoral dissertation, Oklahoma State University, United States.
- Sarntong, K. (2011). *Vocabulary learning strategies employed by good language learners in Business English majors*. Unpublished independent study, Khonkaen University, Thailand.
- Scharle, A., & Szabo, A. (2000). *Learner autonomy: A guide to developing learner responsibility*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Schmitt, N. (1995). A fresh approach to vocabulary: Using a word knowledge framework. *RELC Journal*, 26(1).
- Schmitt, N. (1997). Vocabulary learning strategies. In Schmitt, N., M. McCarthy (Eds.) *Vocabulary : Description and Pedagogy*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Schmitt, N. (2007). *Vocabulary in language teaching*. (8th ed.). Cambridge: Cambridge University Press.
- Schmitt, N., & Schmitt, M. (1995). Vocabulary notebooks: theoretical underpinning and practical suggestion. *ELT Journal*, 49, 133-143.
- Senchaowanich, S. (1997). *Techniques for English skill and comprehension development for Thai students* (9th ed.). Bangkok: Thammasat University Press.
- Siriwan, M. (2007). *English vocabulary learning strategies employed by Thai Rajabhat students*. Unpublished doctoral dissertation, Suranaree University of Technology, Thailand.
- Siriwan, M. (2009). Goals and approaches of vocabulary learning. *Chophayom Journal*, 20, 86-90.
- Sonkoontod, K. (2011). *Technical English vocabulary learning strategies employed by Engineering students at Udon Thani Rajabhat University*. Unpublished master's thesis, Udon Thani Rajabhat University, Thailand.

- Sung, C.L. (2006). *An investigation into English vocabulary learning strategies used by college students in Taiwan*. Unpublished master's thesis, Leader University, Taiwan.
- Summers, D. (1998). The role dictionaries in language learning. In R. Carter and M. McCarthy (Eds.) *Vocabulary and language teaching*. London: Longman Press.
- Thompson, I. (1987). Memory in learning. In A. Wenden and J. Rubin (Eds.) *Learner strategies in language learning*. New York: Prentice Hall.
- Thornbury, S. (2003). *How to teach vocabulary*. London: Pearson Education Indochina, Ltd.
- Tuluhong. (2006). *Vocabulary learning strategies of Malaysian Chinese ESL tertiary learners*. Unpublished master's thesis, University of Putra, Malaysia.
- Tung, C. W. (2007). *An Exploratory study on vocabulary learning strategies by comprehensive high school in Taiwan*. Unpublished master's thesis, National Chengchi University, Taiwan.
- Yule, G. (1996). *The Study of Language*. Cambridge: Cambridge University Press.